

บทที่ ๖

บ่ายวันศุกร์ ห้างสรรพสินค้าสปริง มอลล์ยังคงมี
ลูกค้าแวะเวียนมาใช้บริการไม่ขาดสาย รถเบนซ์สีเข้มดู
เครื่องขีมีคันหนึ่งแล่นปราดมาจอดเทียบหน้าประตูโอโถง
อย่างเหมาะสมไม่ขาดไม่เกินสักเซนติเมตรเดียว

ยังไม่ทันที่คนขับจะเปิดประตูให้ ชายหนุ่มร่างกำยำ
ในชุดสูทสีดำเรียบกริบก็ก้าวลงมาจากรถเสียก่อน การ
ปรากฏตัวของเขาดึงดูดสายตาผู้คนที่เดินจับจ่ายซื้อของอยู่
รอบๆ ทันที

ชายคนนั้นเชื่อว่าจะหล่อเหลาชนิดหาไม่ได้อีกแล้วใน
โลก ทว่าใบหน้าคมเข้มและแววตาดุดันนั้นกลับดึงดูดสายตา
ยิ่งกว่า

"ท่านประธานครับ ไม่ทราบจะใช้รถอีกครั้งที่ไม่ง

6 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ครับ" คนขับรถกลับไปยืนด้านข้างอย่างเคารพนบ
ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือเรือนบางแหวนหนึ่งแล้ว
ตอบว่า "ฉันจะออกจากงานประมาณสี่โมงครึ่ง"

คนขับรถรีบผงกศีรษะรับ ปกติแล้วท่านประธานบอก
ว่าเวลาไหนก็เวลานั้น น้อยครั้งมากที่จะผิดไปจากนั้น

ว่าแล้วชายผู้นั้นก็หันหลังเดินเข้าห้องไปโดยไม่ชายตา
มองคนขับรถอีกเลย

วันนี้บลูสกาย ออกได้ บริษัทในเครือเซเลเบรท เบลซ
กรุ๊ปจัดงานเปิดตัวรถยนต์รุ่นใหม่ แม้จะไม่ใช่วันหยุด แต่
ลานกิจกรรมที่ชั้นหกกลับคลาคล่ำไปด้วยสื่อมวลชนและ
คนทั่วไป ทันทีที่หยวนอ้อย่างเท้าออกจากลิฟต์ เจ้าหน้าที่
ตาไวในงานก็วิ่งรี่มาขอความช่วยเหลือทันที

"ท่านประธานครับ เกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อยครับ"
หลี่หย่งชาน รองผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์วิ่งมาเร็วจี
เหิงอู่ไหลโซมกาย

หยวนอ้อยู่มองปราดเดียวก็รู้ว่าสถานการณ์ขณะนี้ย่อม
ไม่ใช่แค่ 'นิดหน่อย' ไม่อย่างนั้นรองผู้จัดการฝ่าย
ประชาสัมพันธ์ของตนคงไม่เหงื่อกาฟแตกพลั๊กเช่นนี้

"อย่าเพิ่งแตกตื่น ตามฉันมา" หยวนอ้อยู่กอดไหล่
ลูกน้องเพียงครู่เดียวก็ขับไล่ความสับสนอลหม่านในจิตใจ
หลี่หย่งชานออกไปได้ไม่น้อย

จับเชิง 7

หลี่หย่งช่านเดินตามอย่างก้าวอันมั่นคงของเจ้านายไปยังห้องเตรียมงานด้านใน พลังสุดท้ายใจลึกๆ เพื่อส่งบสถิตอารมณ์ ไม่เป็นไรแล้ว เจ้านายมาจัดการด้วยตัวเองแล้ว ต่อให้เกิดเรื่องหนักหนาสาหัสแค่ไหนก็ไม่มีปัญหา

พวกเขาก้าวเข้าห้องเตรียมงาน ทันทีที่ประตูปิดลง...

"ข้างนอกมีนักข่าวมากมาย ไม่ว่าจะเกิดเรื่องรุนแรงขนาดไหนก็ห้ามทำท่าแตกตื่น ถ้านายจัดการไม่ได้ก็รีบแจ้งผู้จัดการหยวนฮะ" น้ำเสียงของหยวนอี้ยังคงเรียบนิ่ง กระนั้นรัศมีน้ำเกรงขามก็ยังทำให้หลี่หย่งช่านเหงื่อตก

"ครับ ผมแตกตื่นเกินไป" หลี่หย่งช่านเงยหน้ามอง นายของตน ความศรัทธาฉายออกมาทางแวตตาอย่างไม่อาจปกปิด แรงเลื่อมใสที่มีต่อประธานหยวนทำให้เขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เข้ามาทำงานในบลูสกาย ออกได้ ดังนั้นเขาจึงหวังให้ตัวเองทำผลงานได้ดีกว่านี้สักนิด

"เออละ เกิดเรื่องอะไรขึ้น อีกชั่วโมงเดียวงานเปิดตัวก็จะเริ่มแล้ว หยวนฉีลี่" หยวนฉีลี่คือผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ น้องสาวแท้ๆ เพียงคนเดียวของหยวนอี้ นั่นเอง

"ท่านประธานครับ ผู้จัดการหยวนหายไปครับ เมื่อสักครู่นี้โทรมาบอกผมว่าเธอขึ้นเครื่องบินแล้ว ทั้งยังบอกด้วยว่า...ทุกอย่าง...ทุกอย่างยกให้...ยกให้ผมดูแล" พูดไป

8 สาวน้อยร้อยเล่ห์

พูดมาเสียงก็เริ่มสั่นขึ้นมาอีก ยกให้เขาดูแลอย่างนั้นหรือ ผู้จัดการคงไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ หรือกใช้ใหม่ เขาเพิ่งมาทำงานที่บลูสกาย ออกได้แค่สามเดือนเท่านั้น ยังไม่รู้เรื่องอะไรเลยนี่นา!

หยวนอ้อได้ยืนตั้งนั้นก็หรีตาลง แวตาดเจ็บคมทอประกายก่อนนুবหาย...ซักจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว หยวนอ้อไม่เคยผละความริบผิดชอบเช่นนี้มาก่อน จะหายตัวไปในเวลาที่สักกิจกรรมสำคัญขนาดนี้ได้ได้อย่างไร

"ผู้จัดการบอกไม่ให้ท่านประธานเป็นห่วง เธอปลอดภัยดี รายละเอียดทุกอย่างเธอเขียนไว้ในจดหมายแล้ว ตอนบ่ายเมสเซนเจอร์จะเอาจดหมายมาส่ง ให้ท่านประธานเองครับ" เสียงของหลี่หย่งชานแผ่วค่อยลงทุกขณะเมื่อเห็นสีหน้าของประธานบริษัทหน้ากลัวขึ้นทุกทีๆ

ชั่วขณะที่หลี่หย่งชานคิดว่าท่านประธานจะบันดาลโทษะออกมานั่นเอง หยวนอ้อกลับหลุบตาลง เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งแวตาก็ปราศจากความว้าวุ่น เหลือไว้เพียงความมั่นคงแน่วแน่

"ช่วยเอารายละเอียดงานของผู้จัดการหยวนมาให้ฉันที ยังมีอะไรที่ต้องจัดการต่อบ้าง" หยวนอ้ออยากจะไปตามจับน้องสาวไม่รู้จักคิดกลับบ้านด้วยตัวเองนัก แต่สถานการณ์ตรงหน้าไม่เอื้ออำนวย เขาเอื้อมมือรับรายการ

จับเชิง 9

สิ่งที่ต้องทำที่หยวนฉีเขียนเอาไว้ก่อนหน้านี้แล้วเริ่มต้น
สั่งการ "ตอนนี้นายไปคอนเฟิร์มเรื่องการตกแต่งสถานที่
ทั้งหมด พวกนางแบบเดี๋ยวนั้นติดต่อเอง แล้วก็...เรียก
ทุกคนที่พอจะใช้งานได้มาให้หมด ฉันจะสั่งการเอง"

"ครับๆ ผมจะไปเดี๋ยวนี้อรับท่านประธาน" สายตา
สิ้นหวังของหลี่หยงซานเปล่งประกายแห่งความหวัง เมื่อ
เจ้านายมาก็ดมดปัญหา เพียงแค่มหันำทำตามคำสั่งทุกอย่าง
ก็จะเรียบร้อย

ด้วยเหตุนี้อารมณ์ตกประหม่าเมื่อครูจึงมลายหายไป
เหตุการณ์โกลาหลครั้งนี้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีเมื่อหยวนฉี
ออกโรงบัญชาการด้วยตนเอง

งานเปิดตัวรถยนต์รุ่นใหม่ของบลูสกาย ออกได้ปิดฉาก
ลงอย่างราบรื่น ทว่าความสำเร็จดังกล่าวไม่อาจบรรเทาโศก
ที่สุ่มใจหยวนฉีได้เลย เขาไม่มีกะจิตกะใจแม้แต่จะสังสรรค์
กับเพื่อนร่วมวงการด้วยซ้ำ พองานเลิกก็บึ่งรถกลับบริษัท
ทันที

หลังจากเดินวนไปเวียนมาจนพื้นที่ทำงานแทบจะ
ทะเล ในที่สุดเมสเซนเจอร์ก็นำจดหมายจากหยวนฉีมาส่ง
ให้...

ถึงพี่ชายสุดที่รัก

10 สาวน้อยร้อยเล่ห์

พี่ไม่ต้องเป็นห่วงฉันนะ ฉันปลอดภัยดี แล้วก็ไม่ได้
ถูกลักพาตัวด้วย

ฉันแค่รวบรวมความกล้าที่จะไขว่คว้าความฝันได้
แล้วก็เท่านั้น ถึงแม้ว่ามาคิดเปลี่ยนสายอาชีพเอาป่านนี้ดูจะ
ช้าไปสักหน่อย แต่ฉันไม่ยอมมานึกเสียใจตอนแก่ ถึงได้
ตัดสินใจจากไป เมื่อพี่ได้รับจดหมายฉบับนี้นั้นคงจะอยู่
ยุโรปแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ แล้วจะโทรศัพท์กลับไป
หาเรื่อยๆ

ป.ล. พี่อย่านึกโทษม่านหนึ่งนะคะ เธอเป็นคนดีมาก
หากไม่มีเธอ ฉันคงไม่มีทางทำฝันให้เป็นจริงได้

จากหยวนฉี น้องสาวของพี่

หยวนฉีขำจดหมายจนขยับยิ้ม กำหนดแน่นทูลงบน
โต๊ะไม้ที่ขีดจนขึ้นเงาเพื่อระบายโทสะ

"ใครบังอาจมาป่วนหัวเสี่ยวฉีกันนะ" น้องสาวของเขา
เป็นคนหัวอ่อน ทั้งอ่อนโยนน่ารักมาแต่ไหนแต่ไร จะทำเรื่อง
ไม่คิดหน้าคิดหลัง ไม่บอกกล่าวกันสักคำก็ทิ้งจดหมายแล้ว
หนีออกจากบ้านไปแบบนี้ได้อย่างไร

หยวนฉีคลั่งจดหมายออกมาอ่านอีกครั้ง นิ้วเรียวยาว
เคาะแรงๆ ลงบนชื่อคนท้ายจดหมาย นัยน์ตาหรี่เฟ่งส่อง
ประกายน่ากลัว

จีนชิง 11

โดยปกติหากสีหน้าของเขาแปรเปลี่ยนเป็นแบบนี้ ลูกน้องที่คุ้นเคยจะผ่านไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ เสียตายที่คนชื่อมานหนึ่งคนนั้นมองไม่เห็น ไม่อย่างนั้นคงได้ตัวสันไปแล้ว การยั่วโทสะหยวนอี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ทรอคนะ

หนึ่งชั่วโมงให้หลัง หยวนอี่ไล่ไล่ตัวสวนคนรอบตัว หยวนฉีที่ละคนจนครบ ในที่สุดก็สืบรู้ข้อมูลของตัวการที่แท้ผู้หญิงที่ล่องวงให้น้องสาวของเขาหนีออกจากบ้าน ก็เป็นเจ้าของโรงรับจำนำแห่งหนึ่ง เธอมีชื่อว่าเซียงมานหนึ่ง ไม่ว่าคนคนนั้นจะมีที่มาอย่างไร เขาจะทำให้เธอสำนึกว่าคิดผิดเสียแล้วที่มาหาเรื่องกับเขา

หยวนอี่กดโทรศัพท์ที่สายในแล้วสั่งเลขานุการ "ยกเลิกกำหนดการช่วงเย็นของฉันทั้งหมด"

สั่งการเสร็จก็ฉวยเลื่อนอกและกุญแจรถออกจากบริษัทไปทันที หนึ่งชั่วโมงถัดมา หลังจากที่หลงทางนับครึ่งไมล์ถ่วน หยวนอี่ก็มาถึงโรงรับจำนำเป้าหมาย

ที่นี่เป็นเมืองเล็กๆ แถบซานเมืองไทเป เมืองขนาดย่อมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวนี้มีร้านรวงนานาชนิด ทั้งร้านกาแฟ ร้านขนมปัง ร้านขายของชำ ดูเหมือนว่าจะตอบสนองความต้องการพื้นฐานของการดำรงชีวิตได้ครบถ้วน

"ใกล้ๆ ไทเปมีที่แบบนี้ด้วยเหรอเนี่ย" เขาขมวดคิ้ว ฉงนพลางก้าวลงจากรถ สายตากวาดมองโรงรับจำนำแปลกๆ

12 สาวน้อยร้อยเล่ห์

แห่งนั้น

สิ่งก่อสร้างหลังนั้นจะว่าเป็นโบราณสถานก็ไม่ผิดรูปแบบอาคารแทบจะเรียกว่ายกมาจากโรงถ่ายละครย้อนยุคเลยก็ได้ มันเป็นตึกสองชั้น หน้าประตูแขวนแผ่นป้ายทำจากไม้หนา ด้านซ้ายเขียนว่า 'ใครใครจ่านำทำได้ตามชอบใจ' ด้านขวาเขียนว่า 'ใครใครหากำไรเชิญทำตามประสงค์' ส่วนที่พาดขวางอยู่ด้านบนนั้นเขียนไว้ว่า 'กินเรียบทั้งเล็กใหญ่'

"ฮิ กินเรียบอย่างนั้นระอะ" หยวนอ้อแค้นหัวเราะเสียงเย็น ยกเท้าถีบประตูไม้สีแดงเปิดออก แล้วเดินเข้าไปโดยไม่รอให้ใครเชื้อเชิญ

เมื่อเดินทะลุลานเล็กเข้าไปยังตัวบ้าน เขาก็ถูกกลิ่นอายโบราณภายในดึงดูดเข้าอย่างจัง หยวนอ้อนี่ก็ว่าโรงรับจ่านำแห่งนี้จะจำลองของเก่าแต่เพียงภายนอกเท่านั้น ไม่คิดว่ากระทั่งด้านในก็เก่าแก่เหมือนกัน เครื่องเรือนล้วนทำจากไม้แดง บนหิ้งติดผนังวางของประดับที่ดูคล้ายของเก่า กลิ่นไม้จันทร์หอมโชยพัดอยู่ในอากาศ ทว่าภายในร้านนั้น...

กลับว่างเปล่าไม่มีใครสักคน

นี่มันร้านอะไรกัน ทำไมถึงเงียบเป็นป่าช้าแบบนี้

หยวนอ้อยืนคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ เขามิงานรัดตัว ว่างมาเสียเวลาอยู่ที่นี่ เขาตั้งใจจะหาตัวบงการให้พบเพื่อ

จีนชิง 13

เตือนเธอว่าอย่าริเข้าไปใกล้หยวนฉีอีก แล้วจึงค่อยส่งคนไปตามตัวน้องสาวกลับมา

"มีใครอยู่ไหม!" ชายหนุ่มจำต้องตะโกนขึ้นในที่สุด สถานที่แห่งนี้ประหลาดเหลือเกิน หากไม่เป็นเพราะเสี่ยวฉี ชีวิตนี้เขาคงไม่ได้เหยียบเข้ามาที่นี่แน่

หยวนฉีเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ คิ้วขมวดเข้าหากันอีกครั้ง ทำไมวันนี้อะไรๆ ก็ไม่ราบรื่นนะ!

ขณะลังเลว่าจะเดินเข้าไปดีหรือไม่ก็มีคนปรากฏตัวขึ้นในที่สุด คนผู้นั้นเดินประคองถ้วยชาร้อนไถกรุ่นออกมาจากห้องด้านในอย่างเชื่องช้า เมื่อมองเห็นเขาเขาก็ตกใจจนสะดุ้ง ซ่าในถ้วยเกือบจะกระฉอกออกมา

"นัดไว้หรือเปล่าคะ คุณหนูไม่ได้บอกว่าวันนี้จะมีแขกนี่นา" คนพูดดูน่าจะอายุเพียงแค่อายุสิบแปดปี เป็นเด็กสาววัยละอ่อน ถักผมเปียสองข้างราวกับหลุดมาจากสมัยก่อตั้งสาธารณรัฐยังไฉ่ยังงั้น

"นัดเธอ ฮี ไถญูโตจังนะ" หยวนฉีอดแค้นหัวเราะไม่ได้ ครั้นแล้วเขาก็จัดแจงนั่งลงบนเก้าอี้ไม้แดงตัวโตทางด้านหนึ่ง ดีที่เย็นนี้เขายกเลิกกำหนดการทุกอย่างไปแล้ว จึงไม่ต้องรีบร้อนสะสางจัดการธุระเรื่องนี้ ไม่อย่างนั้นคงไม่สุ่มพวจนอาจพาให้เขาเพลิงพล้ำได้

ตั้งแต่เดินทางเข้ามาในเมืองเล็กๆ แห่งนี้เขาก็เกิด

14 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ความรู้สึกกรุ่นแรงว่าคนที่กำลังจะได้พบต้องรู้สึกแน่นอน
นี่มันสมัยไหนกันแล้วยังอุตสาหะเปิดโรงรับจำนำ ไม่
เรียกฟิลิกแล้วจะเรียกอะไร

ฟิลิกสิ ฟิลิกสุดๆ กระทั่งสาวน้อยตรงหน้าก็ประหลาด
เขาไม่คิดว่าสาวน้อยคนนี่คือคนที่กำลังตามหา เธอยังเด็ก
เกินไป แต่เมื่อไหร่เธอว่าอะไรนะ คุณหนูเธอหรือ ยุคนี่ยังมีใคร
เขาเรียกนายจ้างตัวเองอย่างนั้นอยู่อีกบ้าง

"ผมมาหาเซียงมันหนึ่ง" ก่อนที่จะได้เจอกับนายจ้าง
ของเด็กสาวตรงหน้า เขาไม่คิดจะอธิบายให้มากความ

"คุณหนูไม่พบแขกที่ไม่ได้นัดล่วงหน้าค่ะ คุณจะทิ้ง
ชื่อไว้ก่อนก็ได้นะคะ รอฉันแจ้งเวลาไปแล้วค่อย..." ทำทาง
มุ้งมั้นของหยวนอี้ทำเอาคำพูดคำจาของสาวน้อยออกจะ
เกร็ง เธอไม่กล้าออกปากไล่ตรงๆ

"ผมจะขอพบเซียงมันหนึ่ง" หยวนอี้พูดพลางยื่นมือ
ไปรับถ้วยชามาดื่ม ชาผู่เออร์ใส่เก๊กฮวยนี่รสชาติไม่เลว

"นี่ ชานี้ไม่ได้ให้คุณนะคะ ของคุณหนูต่างหาก"
สาวน้อยขอย้ำด้วยความร้อนใจ กลัวว่าหากทำงานบกพร่อง
คุณหนูจะพานไม่พอใจเอา

"งั้นก็ดีเลย" หยวนอี้ดื่มชาอีกอีกใหญ่ "แบบนี้จะได้
ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะเอาอะไรก็ไม่รู้มาให้ผมดื่ม" เขาพูด
พลางส่งสายตาเขม่นอย่างมีความนัย

จีนชิง 15

"ทำไมคุณถึง..." สาวน้อยเริ่มรื้อนรน ไม่รู้ควรแย้งด้วย
ชากลับมาดีหรือไม่ ถ้ายันนั้นนะไปโปรดของคุณหนูเสียด้วย
ระหว่างที่ลิ่งเลอยู่^{นั่น}เอง เสียงร้องเท้าส้นสูงกระทบ
พื้นก็ลอยแว่วมา หยวนอ้อและสาวใช้เงยหน้าขึ้นพร้อมกัน
เงาร่างระหงปรากฏขึ้นตรงประตูห้องด้านใน

ชั่ววินาทีนั้นเองหยวนอ้อรู้สึกเหมือนอยู่ในความฝัน
เสื้อผ้าที่ผู้หญิงคนนั้นสวมใส่รวมทั้งบรรยากาศโดยรอบทำให้
ชายหนุ่มเกิดความรู้สึกว่าคุณที่ไม่เข้าพวกคือตัวเขาเอง
ราวกับว่าคนที่หลงยุคมาไม่ใช่คนตรงหน้า แต่เป็นเขาต่างหาก
หญิงสาวคนนั้นรูปร่างปานกลาง แต่รองเท้าส้นสูง
บุ๋มสีม่วงเข้มที่สวมอยู่ช่วยขับเน้นให้ช่วงขาเรียวยาว
ยิ่งเรียวเด่น ก็เพ้าสีม่วงเข้ารูปท่อหุ้มเรือนร่างเพรียวบาง
มวยผมเกล้าสูงประดับปีกผมเรียบหรูแฝงกลิ่นอายเก่าแก่
โบราณ

สายตาของหยวนอ้อหยุดลงตรงดวงตาคู่สวยที่จ้องมอง
มาอย่างไม่เกรงใจ ดวงตาชุ่มประกายดังระลอกน้ำใน
ทะเลสาบที่งดงามที่สุด แวตาดลัดเฉลียวบนเจ้าเล่ห์ที่ท่า
หยวนอ้อดลอบมองอีกหลายครั้งไม่ได้

ใต้ดวงตาคือจมูกโด่งเรียวเล็ก เส้นริมฝีปากสวย
คมชัด ขับให้เครื่องหน้าคมเข้มชวนมองยิ่งขึ้น

ช่างเป็นดวงหน้าที่เพียงได้มองก็ยากจะลืมเลือนจริง ๆ

16 สาวน้อยร้อยเล่ห์

"ในเมื่อกลัวว่าฉันจะวางยาในน้ำชา คุณหยวนจะมาดื่มชาในร้านเล็กๆ ของฉันทั้งที่งานรัดตัวขนาดนี้ทำไมล่ะคะ" ริมฝีปากของเซียงมันหนิงเหยียดขึ้นเป็นรอยยิ้มหยัน "เสียเวลา ไม่มีอะไรแล้วล่ะ กลับไปทำงานต่อเถอะจ๊ะ" เธอส่งยิ้มให้เด็กสาวที่ยืนเกร็งทำตัวไม่ถูกเป็นเชิงปลอบประโลม

เสียวหงรีบผงกศีรษะรับแล้วหลบหายเข้าไปในบ้าน หยวนอี่ไม่แม้แต่จะเสียวแรงมองเด็กสาวที่เดินจากไป เขาจ้องมองหญิงสาวท่าทางประหลาดตรงหน้า "คุณเองนะ หรือเซียงมันหนิง คุณเป็นอะไรกับน้องสาวผมไม่ทราบ"

ในเมื่อเธอรู้ว่าเขาเป็นใคร ก็คงคาดการณ์ไว้ก่อนแล้วว่าเขาคงต้องมาหาถึงที่ หรือว่าทุกอย่างนี้วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว คนพวกนี้หลอกลวงเสียวฉีหรือเปล่านะ

"คุณหยวนฉีกับฉันรู้จักกันมาพักหนึ่งแล้วค่ะ ฉันกับเธอเพิ่งตกลงธุรกิจอย่างหนึ่งด้วยกัน" เซียงมันหนิงนั่งลงบนเก้าอี้ไม้แดงตรงข้ามเขา ท่วงท่ายังคงเข้มซื่อynamong

"ธุรกิจ?" หยวนอี่หรีตาคุ่นคิด ไม่ผิดจากที่คาดเลย ผู้หญิงคนนี้มีแผนอยู่ก่อนแล้ว เขาคว่าข้อมือบอบบางขาวผ่องของเธอพรางตามด้วยน้ำเสียงข่มขวัญว่า "คุณเอาเสียวฉีไปซ่อนไว้ที่ไหน คุณทำอะไรน้องสาวผม!"

"ถ้าฉันทำอะไรไม่ได้กับคุณหยวนฉีจริง แล้วคุณมาทำกิริยาแบบนี้ใส่ฉัน ไม่กลัวว่าฉันจะหุนหันทำอะไรหรือไงคะ"

จีนชิง 17

เซียงมันหนิงอดทนกับความเจ็บปวดที่เล่นปราดจากข้อมือ
ไม่แม้แต่จะนึ่วหน้าให้เห็น เลี้ยวฉีเคยเตือนเธอไว้แล้วว่า
พี่ชายของเธอน่ากลัวมาก แต่สำหรับเซียงมันหนิง การใช้
ไม้แข็งกับเธอไม่มีประโยชน์สักนิด

หยวนอู๋ได้ยืนดั่งนั้นก็เบิกตากว้าง ออกแรงบีบหนัก
ขึ้นอีก แทะจะกระชากตัวเธอมาเขย่าอยู่รอมร่อ ทว่าไม่
วินาทีให้หลังเขาก็สงบลงและคลายมือออก

"ว่ามา คุณต้องการอะไรกันแน่" เขาไม่มองหน้าเธอ
เพราะกลัวว่าจะหุนหันทำอะไรลงไป ผู้หญิงคนนั้นถนัดยั่ว
โมโหหนักล่ะ

เซียงมันหนิงแอบนวดเฟ้นข้อมือ "ฉันไม่ได้ต้องการ
อะไรจากคุณ ไม่ว่าฉันกับน้องสาวคุณได้ตกลงอะไรกันไว้
คำตอบแทนที่ต้องจ่ายเธอจะเป็นคนจ่ายเอง ไม่เกี่ยวอะไร
กับคุณ" เธอจะพูดดีๆ กับเขาก็ยอมได้ แต่ผู้ชายคนนี้ทำ
เกินไปแล้ว เซียงมันหนิงคิดทรมานเขาเล่น คุณหนูอย่าง
เธอทำการค้าตามอารมณ์ ในเมื่อชายตรงหน้าทำให้เธอเสีย
อารมณ์ก็อย่าหวังเลยว่าจะได้สมใจง่าย ๆ

ว่ากันตามตรงแล้วถ้าเขาไม่ทำตัวเป็นปัญหามากนัก
เธอออกจะชื่นชมเขาด้วยซ้ำ

แม้จะไม่ใช้ชายหนุ่มรูปงาม แต่หยวนอู๋เป็นคนประเภท
ที่ใครก็ไม่อาจมองข้ามได้ ชายหนุ่มคนนี้หน้าตาคล้ายสม

18 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ชายชาติตรี ดูท่าทางอุปนิสัยก็คงยอมหักไม่ยอมมงเหมือนรูปลักษณะภายนอก เป็นผู้ชายประเภทดื้อรั้นเป็นที่สุดนั่นล่ะ ที่จริงมันหนิงควรจะทำเอาหน้าเย็นเข้าลูบ ให้ข้อมูลทีพอจะให้ได้แก่เขา แล้วจึงค่อยติดต่อหยวนฉีให้รีบโทรศัพท์มาอธิบายเรื่องราวต่างๆ เอง เสียแต่ว่าเธอไม่ต้องการให้เขาสบายใจเกินไป เธอล่ะอยากให้เห็นหน้าว่าผู้ชายประเภทนี้สุดท้ายจะควบคุมตัวเองไม่อยู่จริงๆ หรือไม่ แม้ว่านั่นหมายถึงการที่ลำคอระหงของเธอต้องตกอยู่ในอันตรายหญิงสาวก็ยังอดไม่ได้ที่จะหยอกเย้าพ่อคนจริงจังนี่แรงๆ ดูสักที

"คุณ...!" หยวนฉีไม่เคยคิดอยากหักคอใครมากขนาดนั้นมาก่อน เขารู้สึกว่าเลือดทั้งหมดในตัวไหลพลุ่งพล่านไปรวมกันอยู่บนหัว อาการแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับเขาบ่อยๆ เลย "จะบอกอะไรให้ล่ะ เรื่องนี้จะทำให้เล็กหรือใหญ่ก็ได้ทั้งนั้น ก่อนอื่นผมต้องมั่นใจก่อนว่าน้องผมปลอดภัย..."

"เรื่องนั้นฉันรับประกันได้ คุณหยวนฉีปลอดภัยดีมีความสุขมากด้วย อย่างน้อยครั้งสุดท้ายที่ฉันเจอเธอ เธอดูตื่นเต้นดีใจมาก" เซียงมันหนิงอยากยั่วโมโหชายคนนี้ต่อไปเหลือเกิน แต่เห็นเขาหน้าแดงคอแข็งเกร็งแบบนั้นแล้วเธอก็รู้ว่าควรหยุดแค่นี้ก่อนดีกว่า ไม่อย่างนั้นถ้าเธอไม่ได้ถูกฆาตกรรมโหดก็คงเป็นเขาที่เส้นเลือดในสมองแตกตาย

อยู่ในร้านของเธอเอง

"ถ้าอย่างนั้นกรุณาบอกผมด้วยว่าตอนนี้หยวนฉืออยู่ที่ไหน ถ้าเธอปลอดภัยกลับมามาผมจะไม่เอาเรื่องคุณก็ได้" หยวนฉือเกือบจะหมดความอดทนอยู่รอมร่อ ผู้หญิงคนนี้เก่งเรื่องบีบบังคับคนให้เป็นบ้าเหลือเกิน

ในยามปกติหยวนฉือมีความอดทนสูงมาก คุณสมบัติพิเศษนี้ทำให้เขาได้ผลประโยชน์ทางธุรกิจจากงานสำคัญๆ มาแล้วมากมาย ทว่าผู้หญิงคนนี้กลับทำลายการควบคุมตนเองของเขาได้ในชั่วพริบตา ตอนนี้อยู่ในสมอชชายหนุ่มจินตนาการถึงแต่ภาพตนเอื้อมมือไปบีบคอเจ้าหล่อน

"คุณหยวนนี่พูดจาตลกจังเลยนะคะ" เซียงม่านหนึ่งยิ้มปากยิ้ม "สิ่งที่ฉันทำต่อให้ต้องรับผิดชอบก็คงไม่ใช่รับผิดชอบต่อคุณหรอกค่ะ นี่ล่ะนะ ในที่สุดฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเสี่ยวฉีถึงได้ยื่นกรานไม่เล่าแผนการของเธอให้คุณฟัง คนคือด้านอย่างคุณไม่มีทางเห็นด้วยกับความคิดของเธอแน่นอน"

ใช้ชีวิตร่วมกับผู้ชายประเภทนี้คงจะลำบากมากนะ ม่านหนึ่งอดสายหน้าไม่ได้ หยวนฉืออาจจะเลิศเลอโดดเด่นแต่สำหรับหยวนฉือแล้วพี่ชายคนนี้น่าความกดดันมาให้ไม่น้อย

"พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง" น้ำเสียงหยวนฉือ

20 สาวน้อยร้อยเล่ห์

เยียบเย็นลงทันใด

แต่ไหนแต่ไรมาเขาดูแลเอาใจใส่น้องสาวคนเดียว คนนี้มาตลอด เลี้ยวฉีเองก็เชื่อฟัง แทบจะไม่ทำให้ต้องเป็นห่วงเลย เขามักวางแผนการทุกอย่างไว้ให้ครบถ้วนหมด ส่วนน้องเองก็น้อมรับอย่างหน้าชื่นตาบานมาตลอดไม่ใช่หรือไงกัน

หรือทั้งหมดนี้เขาเข้าใจผิดถนัด จากปากคำของหญิง คนนี้ดูเหมือนเลี้ยวฉีจะมีเรื่องที่ไม่อาจบอกให้เขารับรู้

"คุณรู้ไหมว่าเลี้ยวฉีอยากทำงานอะไรมากที่สุด" เขียงมานหนึ่งเห็นชายตรงหน้าออกอาการเหม่อลอยก็นึกเห็นใจ

เลี้ยววินาทีหนึ่งหยวนอู้ดูอ่อนแอลงถนัดใจ เหมือนไม่รู้ว่าจะควรจะทำเช่นไรดี

เลี้ยววินาทีนั้นเธอคิดอยากยื่นมือออกไปลูบคิ้วที่ขมวดมุ่นนั้นให้คลายออก นึกอยากตบเบาๆ เขาเบาๆ สักครั้ง แต่แน่นอนเธอไม่ได้ทำ เพราะรู้ว่าหากแสดงท่าทีเห็นใจ ปฏิกริยาของเขาจะยิ่งทำร้ายจิตใจคน ผู้ชายคนนี้ไม่ยอมให้ใครมองเห็นความอ่อนแอหรือ

"เลี้ยวฉีทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ของ บลูสกาย ออกโต้ สองปีมานี้ผลงานดีมาก" หยวนอู้มองหน้าเธออย่างระแວดระวัง

จีนชิง 21

เซียงมานหนึ่งถอนหายใจ "ฉันหมายถึงสิ่งที่เธออยากทำค่ะ เธอทำงานอะไรนะฉันรู้ที่อยู่แล้ว แต่เสี่ยวฉีอยากเรียนวาดรูปมาตลอด เรื่องแค่นี้คุณไม่รู้หรือไง" ดูเหมือนนายคนนี้จะคือด้านกว่าที่คิด

"เรื่องวาดรูปนะผมรู้ แต่นั่นก็เป็นแค่งานอดิเรกไม่ใช่เธอ" หยวนอู้รู้ดีว่าน้องสาวชอบวาดรูป เขาเองก็ไม่ได้ขัดขวางไม่ให้หยวนฉีไปเรียนวาดรูปเมื่อว่างจากงาน แต่นั่นก็เป็นแค่ความบันเทิง หรือว่า...

เซียงมานหนึ่งกลอกตาอย่างไม่เกรงใจ "ไม่ เธออยากวาดรูปเป็นอาชีพเลยต่างหาก"

"ไม่ใช่ว่าใครก็จะเป็นจิตรกรได้" คิ้วของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันอีกครั้ง

มานหนึ่งเอามือกอดอก "นั่นก็ใช่ แต่ถ้าไม่ลองดูจะรู้ได้ยังไงว่าเป็นไปได้ไหม"

"คุณกำลังหมายความว่าเสี่ยวฉีหนีออกจากบ้านไปเพื่อเป็นจิตรกรรุ่นเธอ ตอนนี้อยู่ไหน" หลายปีมานี้เท่าที่หยวนอู้รู้ เสี่ยวฉีทำงานเก่งคล่องแคล่ว เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าวันหนึ่งน้องสาวจะทิ้งงานทิ้งการแล้วหนีหายไปเช่นนี้

เสี่ยวฉีคนนี้ไม่ใช่เสี่ยวฉีที่เขารู้จัก ต้องเป็นเพราะผู้หญิงคนนี้อยู่แยงแน่นอน

22 สาวน้อยร้อยเล่ห์

"คุณเลิกถามเรื่องนี้สักทีเถอะค่ะ ฉันเปิดกิจการ
โรงรับจำนำ เจรจาท่องรอกันตามสมัครใจ ลูกค้านำสิ่งที่
ฉันพึงพอใจมาจำนำ ฉันก็จ่ายราคาตามที่ลูกค้าต้องการ
เพราะฉะนั้นคุณไปเสียเถอะค่ะ ฉันบอกได้เพียงว่านางสาว
คุณปลอดภัยดี อีกสักพักเธออาจเป็นฝ่ายติดต่อกอง
ก็ได้" ม่านหนึ่งว่าพาลูกขึ้นหมายจะเดินกลับไปข้างใน
การต่อกรกับผู้ชายคนนี้ต้องสิ้นเปลืองพลังงานมากจริงๆ

"ถ้าคุณไม่บอกผมว่าหยวนหนีอยู่ที่ไหน ผมจะกลับมา
อีกนะ" หยวนอัสัมผัสได้ว่านางสาวคงไม่มีอันตราย แต่
เขาไม่คิดจะลี้มเล็กแค่นั้น

"ที่นี่เป็นโรงรับจำนำ ถ้าคุณไม่คิดตกลงธุรกิจกับฉัน
ก็ไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ คุณหยวนคะ ฉันไม่ส่งละนะ เชิญ
กลับตามสบาย" หญิงสาวพูดทิ้งท้ายแล้วเดินตัวปลิวกลับ
เข้าร้าน ช่วงเวลาไม่กี่วินาทีนั้นเธอรู้สึกได้ชัดเจนว่าเธอกำลัง
จ้องมาด้วยสายตาร้อนระอุ

หากเขียงม่านหนึ่งคิดว่าตนสลัดหยวนอัสหลุดแล้ว
เธอก็คิดผิดถนัด

แสงตะวันสาดลอดกรอบหน้าต่างไม่เข้ามา ม่านหนึ่ง
ก้าวออกจากห้องน้ำพาลงบิตซีเกียจสุดตัว

"เสี่ยวหง วันนี้อะแซนดี้วิซโซกับกาแพ้วยึงนะ"

เธอเปิดประตูห้องพลาจตะโกนลงไปด้านล่าง

"ได้ค่ะ คุณหนู" เสี่ยวหงถือตะหลิวเดินออกมาขนานรับ
ตรงบันไดชั้นล่าง

"วันนี้จะใส่ชุดอะไรดีนะคะ อิม ตอนเช้าเรามีนัด ใส่
ชุดนี้ดีกว่า" เซียงม่านหนึ่งเลือกใส่เสื้อไหมพรมเรียบๆ คู่
กับกางเกงขาม้า

วันนี้เธออารมณ์ดีเป็นพิเศษเพราะคิดว่ากำจัดผีร้าย
ที่คอยตามคือสำเร็จแล้ว ดังนั้นแม้ว่าจะต้องตื่นเช้ากว่าปกติ
อารมณ์ก็ยังคงสดใส

งานของม่านหนึ่งมีความยืดหยุ่นสูงมาก เรียกได้ว่า
ทุกอย่างขึ้นอยู่กับอารมณ์ ในเมื่อเธอไม่มีแรงกดดันเรื่อง
การเงิน ต่อให้ปีครึ่งปีไม่มีงานเลยก็ยังไม่ต้องกลัวอดตาย
โรงรับจำนำแห่งนี้หากจะพูดว่าเปิดเพื่อแสวงหากำไรคงไม่
ถูกต้องนัก ควรพูดว่าเปิดไว้ให้เธอมีอะไรทำแก้เบื่อมากกว่า

โรงรับจำนำแห่งนี้ตกทอดมาหลายสิบรุ่นแล้ว แต่ละรุ่น
ผู้สืบทอดกิจการจะเป็นผู้หญิงเท่านั้น ดิที่เธอเองก็รู้สึกกว่า
การบริหารโรงรับจำนำที่ดูเหมือนร้านขายของเก่าแห่งนี้
สนุกสนานได้อยู่เหมือนกัน ไม่อย่างนั้นแล้วหากต้องรับช่วง
ดูแลอาคารเก่าแก่ ซ้ำยังห้ามขายต่อ บางคนอาจเห็นเป็น
เรื่องธรรมดาธรรมก็ได้

แต่งหน้าแต่งตัวเสร็จสรรพ ม่านหนึ่งก็เดินสะพาย

24 สาวน้อยร้อยเล่ห์

กระเป่าลงมา กะวาระหว่างรอเสี้ยวหงเต๋วยืมอาหารเช้าจะออกไปรดน้ำต้นไม้ในลานบ้าน รื่นรมย์กับบรรยากาศแห่งการเป็นผู้ถือไฟเหนือกว่าลักหน้อย

ใครจะนึกว่าพอเปิดประตูเธอก็ต้องยิ้มค้าง ถ้าหูดีอีกลักหน้อยคงได้ยินเสียงรอยยิ้มพิมพ์ใจปริแตกไปแล้ว เสียงมานหนึ่งรู้สึกเหมือนเส้นประสาทซึ่งแน่นจนขาด 'ผิง' ออกจากกัน

"พระเจ้า ผิงบ้าตนะนี้ทำไมถึงดื้อต้านนกันนะ สงสัยต้องสาตเกลือไล่ละมั้ง..." หญิงสาวเริ่มปวดหัวตึงตึง นี่มันกี่วันมาแล้ว นายคนนี่ไม่รู้จักคำว่า 'รามือ' หรือไงนะ

นับแต่วันที่เขาเล่นมาเค้นถามเธอเรื่องหยวนฉีแต่ล้มเหลวกลับไป หยวนฉีก็มาปรากฏตัวอยู่ฝั่งตรงข้ามบ้าน เธอแต่เข้าตรูติดต่อกันหลายวัน แม้เขาจะไม่ปริปากพูดอะไรกับเธอ แต่ท่าที่มันก็ชัดเจนอยู่แล้ว トラบไต่ที่มันหนึ่งยังไม่บอกว่าหยวนฉีอยู่ที่ไหน เขาก็คงตามราวไม่มีวันจบ

"ฉลาดนกันนะ คิดจะมาไม้นี้หรือ!" นานๆ หญิงสาวจะขมวดคิ้วสักครั้งหนึ่ง เธอตรงดิ่งไปอีกฟากถนนทันที

แม้เขาจะไม่มาข้องเกี่ยวอะไรกับเธอโดยตรง แต่การตามรั้งควานไม่ลดราวาศอกเช่นนี้ทำให้เธอกดดันอยู่ลึกๆ เป็นความกดดันที่น่ารำคาญกว่าเข้ามาเค้นคอกถามเสียด้วยซ้ำ ม่านหนึ่งวิ่งตรงไปยังรถเบนซ์คันงาม ยืนทำสะเอว

เคาะกระຈกรถโดยแรง

หยวนอี่วางพีตีเอในมือลงอย่างสบายอารมณ์ ก่อน
กดปุ่มเลื่อนกระຈกรถลง

"คุณเป็นนักธุรกิจใหญ่ งานยุ่งสายตัวแทบขาดไม่ใช่
เหรอ มาโผล่แถวนี้ทั้งวันทั้งคืนทำอะไรไม่ทราบ นี่เพิ่งจะ
หกโมงครึ่งเองนะ ไม่หลับไม่นอนหรือไงกัน!" หลายวันก่อน
เธอตื่นนอนลงมาเจอเขาตอนแปดโมงก็ยังไม่เข้าใจว่าช่างปะไร แต่
วันนี้รู้สึกตื่นเช้ากว่าเดิม กลับยังเห็นเขามาโผล่อยู่หน้า
บ้านตั้งแต่หกโมงครึ่งแล้ว

"คุณก็รู้ว่าผมต้องการอะไร" เขาสืบจากคนรอบกาย
หยวนอี่จนทั่ว ไม่มีใครรู้ว่าน้องสาวเขาหายไปไหน จึงจำต้อง
ตามติดผู้หญิงคนนี้ต่อไป

เฮอะ คนอย่างหยวนอี่ไม่ยอมใครอยู่แล้ว คิดว่าจะ
กำจัดเขาได้ง่ายๆ จั๊นเหรอ ซาดิหน้าเถอะ!

เซียงมันหนิงอ้าปากจะพูด แต่ก็ต้องหุบลงด้วย
ความโมโห "ฉันไม่บอกคุณหรอก อย่าเสียเวลาเปล่าเลย"
พูดจบก็หันหลังเดินตังตังกลับไปด้วยโทสะ ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห
เธอจะแพ้ง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้

คนอย่างเธอทำการค้ามาทีนาน ยังไม่เคยแพ้ใครเลย
สักครั้ง ครั้งนี้ก็เช่นกัน

"จะบอกอะไรให้หะ ถ้ายังไม่ยอมไป ฉันจะแจ้งตำรวจ

26 สาวน้อยร้อยเล่ห์

จับคุณ" หญิงสาวตะเบ็งเสียงขู่

ว่าหยวนอ๊กกลับเลิกคิ้วตอบคำด้วยสีหน้าขบขัน "ข้อหาอะไรไม่ทราบ ไม่ยกักรู้ว่าถนนสายนี้เป็นสมบัติของบ้านคุณ จุดที่ผมจอดรถไม่มีเส้นเหลืองเส้นแดงสักเส้น จะจับข้อหาผิดกฎหมายจริงไม่ได้เลย"

"คุณ...!" ม่านหนึ่งกวาดตามองดู ไม่มีเส้นห้ามจอดอย่างที่เขาบอกจริงๆ ถึงตำรวจมาก็ออกไปสั่งไม่ได้ยุติ นำแค่นั้นใจนัก คอยดูนะ พรุ่งนี้เธอจะซื้อสีมาลากเส้นเอง "คุณกำลังก่อกรรมฉันนะ"

"ก่อกรรมเธอ ผมชวนคุณเสวนาลักคำร้ายยัง คุณผู้หญิงครับ เท่าที่จำได้หลายวันมานี้ผมยังไม่ได้เปิดปากพูดอะไรกับคุณเลยนะ มีแต่คุณนั่นแหละที่เป็นฝ่ายเข้าหาผมเอง" หยวนอ๊กเริ่มอารมณ์ดีขึ้นมาแล้ว ความโกรธที่อัดแน่นในอกมาหลายวันในที่สุดก็ได้โอกาสระบายสักที นึกสะใจจนอยากจะทำอะไรออกมาดั่งๆ เลยทีเดียว

"ฉันเนี่ยนะเข้าหาคุณ" ม่านหนึ่งนี่ก็อยากเอาหัวจิ้มเข้าตานานนี้นัก คนอย่างเธอเซียงม่านหนึ่งถึงกับต้องลดตัวไปเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามตั้งแต่เมื่อไหร่

"คุณจะพูดเสียงดังกว่านี้ก็ได้นะ เพื่อนบ้านจะได้รู้กันทั่วว่าคุณสนใจผม" หยวนอ๊กยิ้มออกมาในที่สุด

ม่านหนึ่งหันมองรอบตัวอย่างเกร็งๆ มีคนรู้จักวิ่ง

จีนชิง 27

จ๊อกกิ้งผ่านไปจริงๆ ด้วย เธอฝันหักทายเป็นเพื่อนบ้านอย่าง
ชัดเขิน เมืองเล็กๆ แห่งนี้ใครต่อใครรู้จักกันหมด ต่อให้
ไม่รู้จักชื่อก็ต้องจำหน้าได้หรือเคยพบกันมาก่อน หญิงสาว
ไม่ยอมให้ชื่อเสียงต้องเสื่อมเสีย หากวันหนึ่งมีคนเดินเข้า
มาขอจำนำ 'ความเป็นชาย' ที่ร้าน เธอคงอายจนแทบแทรก
แผ่นดินหนี

"ได้! คราวนี้ถือว่าคุณแน่จริง จำเอาไว้เลยนะ"
ม่านหนึ่งกีดฟันคำรามเสียงต่ำ หมุนตัวเดินกลับเข้าบ้านไป
ด้วยความโกรธจัด

ภาพหญิงสาวร่างแบบบางเบื้องหน้าเดินกระพืด
กระพืดจากไปทำให้รอยยิ้มของชายหนุ่มฉีกกว้างยิ่งกว่า
เก่า

บทที่ 2

วันต่อมา เชียงม่านหนึ่งคิดแผนจัดการกับหยวนอี่
ไว้เต็มหัว

แผนขั้นที่หนึ่ง ทำที่เป็นรตน้ำตันไม้แล้วใช้สายยาง
ฉีดน้ำใส่รถเบนซ์คันสวยให้แฉะไปทั้งคัน แผนขั้นที่สอง
พอนายนั้นลงจากรถมาเอาเรื่องเธอก็อจะ ‘แสร้งทำไม่ตั้งใจ’
ฉีดน้ำใส่เขาจนเปียกปอนเป็นลูกหมาตกน้ำ ต้องกลับไป
เปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้าน

เมื่อจินตนาการถึงหน้าตาหยวนอี่เวลาจุนขาด
ม่านหนึ่งก็คลี่ยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ

หลังกินอาหารเช้าที่เสี้ยวหงบรรจงปรุงให้จุนอิม
ม่านหนึ่งก็เดินออกไปหน้าร้านด้วยความเบิกบาน กะว่าจะ
ดื่มชาฟ่อนคลายอารมณ์ก่อนถึงเวลารับแขกที่นัดไว้เช้านี้

จีนชิง 29

แขกของเธอเข้านี้เป็นเจ้าของบริษัทใหญ่โต หากคุณธุรกิจสำเร็จเธอคงได้รับกำไรอย่างงาม

"เสียหวง วันนี้ขอซาเกียกวอนอินนะ..." ม่านหนึ่งพูดพลางก้าวเท้าเข้าไปในห้องโถง แต่กลับต้องสะดุ้งเมื่อเห็นว่าใครนั่งรออยู่ "คุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

น้ำเสียงออกจะแหลมไปสักนิด แต่จะโทษเธอก็ไม่ถูก เพราะขณะนี้คนที่เธอวางแผนรับมือกำลังนั่งอารมณ์ดีอยู่บนเก้าอี้ไม้แดงในร้าน หยวนอีหันไปส่งยิ้มบางๆ ให้เสียหวงผู้ยืนละล้าละลังอยู่ด้านข้าง "ผมได้กลิ่นกาแฟ รบกววนช่วยซ่งให้ถ้วยหนึ่งสิครับ ไม่ใส่น้ำตาลกับครีมเทียมนะ"

"เสียหวง นายนี้เข้ามาได้อย่างไร เธอเปิดประตูให้เขาเข้ามาหรือ" หยวนอีไม่ยอมตอบ ม่านหนึ่งเลยได้แต่ถามคนของตนแทน

เสียหวงกลัวจนถอยกรูด

"คุณหนูชา คือเขาบอกว่าวันนี้มาเป็นแขก..." คุณหยวนคนนี้มีอำนาจลึกลับบางอย่างที่ทำให้คนอื่นต้องทำตามคำสั่งโดยอัตโนมัติ แน่ละ สาวน้อยผู้ดีว่าประโยคนี้พูดให้คุณหนูชาได้ยินไม่ได้ ไม่อย่างนั้นม่านหนึ่งคงยิ่งอาละวาด

"เอาเถอะ กลับเข้าไปได้แล้ว!" ม่านหนึ่งรู้ว่าไม่ควรพาลโกรธเด็กในบ้าน เสียหวงเป็นเด็กซุกซน หากเขาไม่ผิดเธอคงรีบกลับไปเทกาแฟมาให้แล้ว "คุณหยวนคะ เมื่อวาน

30 สาวน้อยร้อยเล่ห์

คุณจอตลอดตรงข้ามบ้านฉัน ฉันเอาผิดคุณไม่ได้ วันนี้คุณพาตัวเองมาถึงที่ จะมาโทษว่าฉันกล่าวหาว่าคุณบุกรุกที่สวนบุคคลไม่ได้นะคะ"

"ที่สวนบุคคล? ที่ไม่ใช่โรงรับจำนำหรือเกษตรอเนกประสงค์ วันนี้ผมมาหาคุณเพื่อเจรจาธุรกิจนะ" หยวนอี่สอสอบถามเรียบร้อยแล้ว โรงรับจำนำแห่งนี้ไม่เหมือนโรงรับจำนำปกติทั่วไปที่ลูกค้าเพียงแค่นำของมาจำนำแลกเงินเพียงเท่านั้น

พูดง่าย ๆ ก็คือสถานที่แห่งนี้เป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยน มีหญิงประหลาดชื่อเซียงมานหนึ่งคนนั้นเป็นสื่อกลางขอเพียงลูกค้ายอมจ่ายก็จะได้รับในสิ่งที่ตนต้องการ

แน่นอนว่าสิ่งที่นำมาแลกเปลี่ยนนั้นอาจเป็นของที่จับต้องได้หรือไม่ได้ก็ได้ เซียงมานหนึ่งคนนี้ก็กว้างขวางมาก รู้จักคนทุกระดับทุกประเภท จึงสามารถขอความช่วยเหลือจากคนใดก็ได้ที่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น หากมีคนหนึ่งมาเสนอจำนำความสามารถในการตามหาคนเพื่อแลกกับเครื่องเพชร ส่วนอีกคนนำอัญมณีมีค่ามาจำนำแลกกับการตามหาบุตรที่สาบสูญไปนานหลายปี เซียงมานหนึ่งก็จะทำตัวเป็นสื่อกลางรับงานทั้งสองฝ่าย แล้วกินกำไรจากเงินค่าจ้าง

หากไม่คบหาสมาคมกับคนประหลาดทุกประเภท เธอจะทำธุรกิจนี้ได้อย่างไร

แน่นอนว่าภายในร้านยังทำธุรกิจมากมายหลากหลาย

จีนชิง 31

อย่าง เช่น ซื่อขายของโบราณและอัญมณี กระทั่งเป็น
นายหน้าหาสินค้าให้ตามใบสั่ง

"เราสองคนทำธุรกิจอะไรร่วมกันได้หรือคะ ประธาน
บริษัทใหญ่โตอย่างคุณมีอะไรที่ต้องการแล้วไม่ได้บ้าง ถึง
ต้องมาขอให้ฉันช่วย" ม่านหนึ่งนั่งหน้าบุตรลงข้างตัวหยวนอี่
ลิมไปแล้วว่าเดิมที่ต้องการไล่เขาไปให้พ้น

"มีแน่นอน" เขายิ้มมีเลศนัย "คุณควรจะรู้ว่าผม
ต้องการอะไร สำหรับเรื่องราคา คุณตั้งมาได้เลย!" หาก
เงินช่วยแก้ปัญหาได้ เขาก็ยอมที่จะใช้มันเพื่อไม่ให้เสียเวลา
ทำงานไปมากกว่านี้

ว่ากันตามตรงแล้วหยวนอี่ไม่มีเวลาตามต่อแยะอีก
งานการในบริษัทของสู่มจนทำไม่ทัน เดิมที่เขาที่ต้องสะสาง
งานจนตึกดินอยู่แล้ว

เซียงม่านหนึ่งอ้าปากแล้วก็หุบลงอีกครั้ง "คุณหยวน
ควรจะรู้ว่าความน่าเชื่อถือสำคัญแค่ไหนในการทำ
การค้า ทำไมฉันจะต้องยอมเสียเครดิตเพื่อทำธุรกิจกับคุณ
ด้วย ทำไมคุณถึงคิดว่าฉันจะยอมละเมิดสัญญากับลูกค้า
รายอื่นเพื่อร่วมมือกับคุณ"

หากหยวนอี่ได้เห็นโฉมหน้านักธุรกิจเหลี่ยมจัดของ
พี่ชายแล้วไม่รู้ว่าจะคิดยังไง มีนาล่ะถึงยืนยันขอความ
ช่วยเหลือจากคนกลางอย่างเธอ ดูทำผู้ชายคนนี้คงรับมือ

32 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ยากจริงๆ

"ทำธุรกิจก็ต้องแสวงหากำไร การแสวงหากำไร สูงสุดเป็นสัญชาตญาณของพ่อค้าไม่ใช่หรือไง" หยวนอี้ไม่เชื่อว่าตนจัดการเรื่องนี้ไม่ได้ "แน่นอนว่าครั้งนี้คุณยังจะได้ ผลพลอยได้ด้วย อย่างน้อยคุณก็ไม่ต้องเห็นผมมาตามตอแย คุณทุกวันอีก" เขาเตือนเธอ สีหน้าเรียบนิ่ง

เซียงมันหนิงขยับปากพิมพ์เบาๆ

"คุณว่าอะไรนะ ผมฟังไม่ถนัด คุณพูดว่า 'เพื่อเห็น แก่ความจริงใจของคุณ ฉันทกลง' หรือเปล่า" หยวนอี้ยิ้ม ไปทั้งหน้า

เซียงมันหนิงหรีตา "เชื่อฉันเถอะ คุณไม่อยากจะรู้ว่า เมื่อกี้ฉันพูดอะไรหรอก"

หยวนอี้อารมณ์ดี ไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย

"เชิญคุณกลับไปเถอะค่ะ ร้านเล็กๆ ของเราคงต้อนรับคนใหญ่โตอย่างคุณไม่ไหวหรอก ธุรกิจคราวนี้ฉัน ไม่ตกลง กรุณาเลิกก่อกวนเสียที" ระหว่างที่พูดมันหนิง เหลือบไปเห็นเสี่ยวหงยกกาแพออกมาจริงๆ จึงหันไป ค้อนขวับ

เสี่ยวหงได้แต่มองตออย่างสนใจ พอวางถั่วยกกาแพ ลงหน้าหยวนอี้บู๊ก็เผ่นหายไปทันที

"กาแพมาแล้ว ต้มให้เสร็จๆ แล้วรีบกลับไปเลยนะคะ"

จีนชิง 33

พูดจบก็เหลือบมองนาฬิกาโบราณบนผนัง ถึงเวลานัด
เก้าแก่เจ้าแล้ว "เสี่ยวหง ซงซาจินชวนหนึ่งกา เตรียมขนม
แกลั้มชาด้วย"

ฝ่ายหยวนอี่นั้นกลับมีท่าที่สบายๆ เปิดกระเป๋าทหิบ
เอกสารออกมาจำนวนหนึ่ง จิบกาแฟไปพลางสะสางงานไป
ด้วย

"คุณทำอะไรนะคุณหยวนอี่ คิดว่าที่นี่เป็นห้องทำงาน
ของคุณหรือไงคะ รีบกลับไปเดี๋ยวนี้เลย ฉันยังมีงานต้อง
ทำ" ม่านหนึ่งไม่รู้จักจัดการอย่างไรดี การรับมือคนดื้อด้น
ไม่ยินดียินร้ายอะไรเลยแบบนี้เป็นเรื่องยากสำหรับเธอ
เพราะไม่ว่าจะกระตุ้นอย่างไรก็ไม่ได้รับผลลัพธ์ที่ต้องการ
สักที

"ถ้าธุรกิจคราวนี้ตกลงกันไม่สำเร็จ ผมก็จะไม่กลับ"
หยวนอี่ดีมกกาแฟอีกหนึ่ง "รสชาติไม่เลว แต่ซาจินชวนผมก็
ดีมได้นะ" เขาพูดอย่างกับว่าเธอซงซาไว้อ่อนรับเขาอย่างนั้น
แหละ

เสียงม่านหนึ่งจวนจะหมดความอดทนอยู่รอมร่อ
เก้าแก่เจ้าเดินเข้าประตูใหญ่มาแล้ว "คุณเลิกก่อกวนสักที
แขกของฉันมาแล้ว"

"ถ้าไม่ยากให้ผมทำเสียเรื่อง ง่ายนิดเดียว ตอบรับ
คำขอของผม" หยวนอี่ยกไหล่

34 สาวน้อยร้อยเล่า

"ในเมื่อคุณไม่ยอมไปจริงๆ งั้นก็เชิญไปรอด้านในก่อน รอฉันคุยงานเสร็จแล้วค่อยว่ากัน" ม่านหนึ่งรีบหันกลับไปสั่งเด็กรับใช้ "เสี่ยวหง พาคูณหยวนไปพักด้านใน"

เสี่ยวหงปรากฏตัวขึ้นทันที จัดแจงช่วยหยวนอ้อถือถ้วยกาแฟ "คุณหยวนคะ เชิญทางนี้ค่ะ"

หยวนอ้อมองหน้าม่านหนึ่งชั่วอึดใจ เป็นสายตาที่เยียมไปด้วยความหมาย จากนั้นจึงเดินตามเสี่ยวหงเข้าไปในห้องด้านใน

เมื่อเห็นเสี่ยวหงคอยรับใช้หยวนอ้ออย่างขยันขันแข็ง เธอก็ได้แต่บ่นพึมพำ "ตกลงเป็นลูกจ้างใครกันแน่นะ"

แน่นอนว่าเธอไม่มีโอกาสบ่นมากกว่านั้น แยกมาถึงที่แล้ว ม่านหนึ่งหมุนตัวกลับไปต้อนรับ

หนึ่งชั่วโมงถัดมาเธอถึงได้ส่งเก้าอี้แก่เจ้ากลับ คุยธุระคราวนี้ใช้เวลานานกว่าปกติเพราะหญิงสาวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทว่าสุดท้ายก็ตกลงกันเรียบร้อย คราวนี้เธอไม่จำเป็นต้องรับงานไปอีกครั้งก่อนเดือนเลยทีเดียวน

ม่านหนึ่งถอนหายใจเฮือกใหญ่ หมุนตัวเดินขึ้นบันไดไปโดยไม่เข้าไปจัดการตัวปัญหาอย่างหยวนอ้อต่อ เธอรู้ดีว่าตอนนี้พูดอะไรกับเขาไปก็เปล่าประโยชน์

หญิงสาวกลับห้องไปหยิบกระเป๋า ตั้งใจจะหลบออกจากบ้านไปซื้อบ๊ิง ดูหนัง ปล่อยให้หยวนอ้อรอเก้ออยู่ที่นี้

จีนชิง 35

เดินลงบันไดอย่างเงยบเขยิบที่สุด ตัดผ่านห้องโถง
ก้าวออกจากร้าน จวนเจียนจะหลุดพ้นนายตั้งเมื่อนั้นอยู่แล้ว
ใครจะคิดว่าจะหมุนตัวไปชนกำแพงที่ทั้งแข็งทั้งหนาเข้า
อย่างจัง

"คุณหนูเซียงจะไปไหนครับ ผมไปส่งได้นะ" เสียง
ทุ้มต่ำเจือความขบขันดังขึ้นจากด้านหลังบนิศิระชะ

ม่านหนึ่งเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าเปื้อนยิ้มของหยวนอี่
อย่างโกรธจัด

"คุณจะทำตามตื้อฉันไม่ยอมไปผูกไปเกิดถึงเมื่อไหร่"
เธอไม่ได้ส่งเสียงเลยสักนิดเดียว ทำไมเขาถึงมาขวางไว้ทัน
ได้นะ

"ถ้าผมเป็นผี ั้งคุณก็คงเป็นแมวขโมยที่ชอบทำตัว
ลับๆ ล่อๆ ลินะ" หยวนอี่ก็มองดูเธอด้วยสายตาเหมือน
เพิ่งจับขโมยได้ "ถ้าผมไม่เห็นเสื้อหวงออกไปเก็บถ้วยชาก็
คงไม่รู้ว่าคุณคิดจะปล่อยให้ลูกค้ารอก่อ นี่เป็นวิธีรับแขก
ของคุณหรือไง ถ้าเรื่องแพรวออกไปคงเสียชื่อแย่"

"คุณ...!" ม่านหนึ่งกัดฟันกรอด เอาเออะ โมโหไปก็
เปลืองพลังงานเปล่า "ก็ได้ ตามใจคุณ ฉันจะเข้าไปเป ช่วย
ไปส่งด้วย" พุดจบก็เดินนำเขาไปที่รถ

หยวนอี่เดินตามเธอไป ผู้หญิงคนนี้เวลาโกรธดูตลก
ดี แบบนี้เขายิ่งอยากแกล้งให้เธอโกรธเข้าไปใหญ่

36 สาวน้อยร้อยเล่ห์

หยวนอี้คิดว่าตนใกล้จัดการกับเซียงมันหนึ่งสำเร็จเต็มทีแล้ว

หลายวันมานี้ขอเพียงมีเวลาว่างเขาจะต้องมาเฝ้าเธอต่อให้มันหนึ่งมีแขกอยู่ในร้าน เขาก็จะทำงานอยู่ใกล้ๆ อย่างสบายอารมณ์ บางครั้งยังแอบขโมยใช้อินเทอร์เน็ตไร้สายสืบค้นข้อมูลด้วย

แน่นอนว่าเซียงมันหนึ่งจุนเจือจนแทบเต็ม แต่ก็ไม้อาจทำอะไรเขาได้ หากไม่ยอมเจรจากันดีๆ ก็ต้องทนเห็นเขาบุกกรุกโรงรับจำนำของเธอต่อไป

อีกวันสองวันเท่านั้น หยวนอี้วางแผนจะเฝ้าตั้งแต่เช้าจรดค่ำ พอเธอเหนื่อยโหวงจนสติแตกรับรองต้องคายความลับเรื่องหยวนฉือออกมาเอง

เมื่อคิดว่าอีกไม่นานเรื่องก็จะจบเขากลับรู้สึกใจหายขึ้นมาเสียอย่างนั้น เอ...หรือว่าเขาจะเบี่ยงเบนเป็นพวกชอบความรุนแรงกันนะ

หยวนอี้ชะลอความเร็วรถเพื่อเตรียมจอดใกล้โรงรับจำนำ สายตาเหลือบเห็นเซียงมันหนึ่งแต่งตัวสวยงามถือกระเป๋าผ้าปักเดินออกมา เปิดประตูรถยนต์ส่วนตัวแล้วก้าวเข้าไปนั่ง

"จะไปไหนนะ แต่งตัวแบบนี้คงไม่ใช่ไปดูหนังหรือมั้ง" ครั้งหนึ่งเขาเคยขับรถสะกดรอยตามเธอไป เธอไป

ดูหนังเขาก็นั่งรออยู่หน้าประตูโรงหนัง ซ้ายถึงถือเอกสารไปอ่านด้วย

เมื่อมันหนังเดินออกมาหลังหนังจบยังส่งยิ้มเยาะหยันว่าคนบ้างานอย่างเขาช่างโง่งมเหลือเกิน อันที่จริงเขาก็ไม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ เธอเองนั่นแหละทำให้เขาหมดสิทธิ์นั่งทำงานสบายๆ ในออฟฟิศ

หยวนอี่ซั้ขับรถตามเชียงมันหนังไปต่างๆ โดยอัตโนมัติหญิงประหลาดเจ้าของโรงรับจำนำขับรถเข้าเมืองไทเปอย่างสบายอารมณ์ ไม่เร่งไม่ร้อน แม้จะต้องเจอกับการจราจรที่ติดขัดเธอก็ดูเหมือนไม่ใส่ใจ

ขับตามไปเรื่อยๆ เขาก็เริ่มเอะใจ แต่กว่าจะรู้ตัวก็พบว่าเธอขับรถเข้าไปยังที่จอดรถใต้ดินของอาคารสำนักงานเซเลเบรท เบลซ กรู๊ปเสียแล้ว

"แม่คนนี้จะทำอะไรของเขาอะ" ผู้หญิงคนนี้จะมาไม่ไหนกันแน่ หวังว่าคงไม่ล่อให้ขับตามมาที่บริษัทเพราะรู้ว่าเขาสะกดรอยตามมาหรงกนะ

เชียงมันหนังจอดรถในที่จอดรถส่วนตัวของหยวนอี่ซั้เดินขนาดลงจากรถแล้วขึ้นลิฟต์ไป

อาคารขนาดใหญ่หลังนี้เป็นทรัพย์สินของเซเลเบรท เบลซ กรู๊ป บริษัทในเครือทั้งห้าบริษัทตั้งสำนักงานอยู่ในอาคารนี้ บริษัทลูกที่เหลือกระจายตัวอยู่ตามอาคารสำนักงาน

38 สาวน้อยร้อยเล่ห์

อื่นๆ ส่วนที่จอตระตึงไว้สำหรับผู้บริหารระดับผู้จัดการขึ้นไปเท่านั้น ยัยนี้ถึงขนาดจอตระตึงในที่จอดของหยวนฉินเลยรี

ด้วยความสงสัยใคร่รู้ว่าเธอกำลังเล่นตลกอะไรอยู่ เขาจึงไม่เข้าไปห้าม ลิฟต์ตัวที่หญิงสาวขึ้นจะจอดที่ชั้นหนึ่ง จากนั้นจะต้องเปลี่ยนโดยสารลิฟต์อีกตัวขึ้นไปยังชั้นต่างๆ ของอาคาร เหตุที่ออกแบบไว้เช่นนั้นก็เพื่อสะดวกแก่การที่ยามรักษาความปลอดภัยจะคัดกรองผู้มาเยือนออกจากพนักงานของบริษัท

หยวนฉินขึ้นลิฟต์อีกตัวหนึ่ง เมื่อถึงชั้นหนึ่งก็ทันเห็น ม่านหนิงส่งยิ้มหวานให้ยามพอดี ทักทายพอเป็นพิธีเธอก็เดินขนาดเข้าอาคารเซเลเบรท เบลซ กรู๊ปไป

หยวนฉินเห็นดังนั้นก็ไม่โหงโหนงสติแทบขาดฝั่ง สาวเท้าเข้าไปถามยามว่า "เมื่อกี้ทำไมถึงยอมให้ผู้หญิงคนนั้นเข้าไป" ระบบรักษาความปลอดภัยของบริษัทย่อหย่อนขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ยามรักษาความปลอดภัยคนนี้ทำงานมาตั้งแต่สมัยที่บิดาของหยวนฉินกุมบังเหียนเซเลเบรท เบลซ กรู๊ป พ่อของเขารู้จักกับลุงหลินคนนี้พอสมควร ดังนั้นถึงแม้ว่าตอนนี้วัยของแกจะไม่เหมาะทำงานรักษาความปลอดภัยอีกต่อไป เขาก็ไม่ได้บังคับให้ออกหรือโยกย้ายให้ไปทำตำแหน่งอื่น เห็นที่คราวนี้คงต้องพิจารณาใหม่เสียแล้ว

"อ้าว ท่านประธาน มาทำงานแล้วหรือครับ" ลุงยาม
ผู้อาวุโสดูเหมือนจะไม่ทันสังเกตสีหน้าเจ้านาย เขาเอ่ย
ต้อนรับอย่างอารมณ์ดี "ท่านประธานหลักแหลมจริงๆ ครับ
ที่เลือกมานั่งมาทำงานประชาสัมพันธ์ ม่านหนึ่งเป็น
เด็กสาวที่เยี่ยมยอดมากนะครับ!"

"ลุงรู้จักเซียงม่านหนึ่งด้วยเหรอ" คราวนี้หยวนอ๊กกลับ
เป็นฝ่ายตกใจเสียเอง ทำไมลุงหลินถึงรู้จักผู้หญิงคนนั้น
ได้เล่า สองคนนี้ดูยังไงก็ไม่น่าโคจรมาเจอกันได้

"ใช่ครับ ก่อนหน้านั้นเธอมาหาคุณเสี่ยวฉี สองคนสนิท
กันมาก อายุก็รุ่นราวคราวเดียวกัน เวลาสองสาวยืนอยู่ด้วย
กันสวยงามดูชมเลยล่ะครับ" ลุงหลินยิ้มตาหิ

ให้ตายเถอะ ที่แท้เซียงม่านหนึ่งรู้จักเสี่ยวฉีตั้งนาน
แล้ว

"เมื่อกี้ลุงบอกว่าผู้หญิงคนนั้นจะมาทำงานฝ่าย
ประชาสัมพันธ์ใช่ไหม ใครบอกเรื่องนี้กับลุง" ตกลงยังมี
ใครสมคบกับเซียงม่านหนึ่งอีกบ้างกันแน่ เธอถึงได้เดิน
นวยนาดเข้าไปในบริษัท แถมยังได้รับการต้อนรับอย่างดี
แบบนั้น

น้ำเสี่ยวตุตันของหยวนอ๊กทำให้ลุงหลินรู้สึก
ประหลาดใจ ชายชราเบิกตาโตด้วยความมุงงง "ไม่ใช่คำสั่ง
ของท่านประธานเองหรือครับ"

40 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ชายหนุ่มรู้ดีว่าถามต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงหันหลังวิ่งเข้าไปหาเตียงม่านหนึ่งที่ยืนรอลิฟต์อยู่

"มานี่เดี๋ยวนี้เลย!" ว่าแล้วก็คว้าแขนอีกฝ่ายไว้แน่นลากเธอหลบไปด้านหลัง

"ไอ้ย!" เตียงม่านหนึ่งถูกกระชากจากด้านหลังก็ร้องเสียงหลง

เสียงร้องของเธอทำให้พนักงานบางคนในโถงหันมามอง

"ให้ตายสิ" หยวนอึ้งก็อยากบีบคอเธอให้ตายนัก แต่ที่นี้พยานรู้เห็นเยอะเกินไป ไม่เหมาะแก่การฆาตกรรม "ตามผมมา" เขาลากเธอเดินต่ออย่างไม่ปราณีปราศรัย

ม่านหนึ่งรู้สึกอึดอัดกับสายตาที่มองมา แต่แขนเธอถูกเขาล็อกไว้แน่นจึงไปไหนไม่รอด ทว่าเธอจะยอมเสียหน้าต่อหน้าเพื่อนร่วมงานในอนาคตได้อย่างไรกัน

"ท่านประธานคะ เบาๆ หน่อยค่ะ" หญิงสาวพูดเสียงกระเจ้ากระงอดอ่อนหวาน ปล่อยตัวตามแรงดึงดูดด้วยท่าทางเกรงกลัวในอำนาจ ขณะเดียวกันแขนที่ถูกล็อกไว้ก็กลับหมุนพลิกเปลี่ยนองศา แล้วใช้สองมือเล็กๆ แสนอ่อนนุ่มเกาะแขนของหยวนอึ้งไว้

มองเผินๆ ดูเหมือนว่าเขากำลังคงแขนอยู่กับเธอยังไงยังงั้น ท่าที่สนิทสนมกันเกินจะบรรยาย

จีนชิง 41

เซียงมานหนึ่งหันไปยิ้มเซ็นให้ทุกคน รวากับสะเทิ้น
อายที่มีคนเห็นท่าทางกะหงุกกะหงิงของตนกับหยวนอี่

ผู้คนรอบข้างหลบสายตาให้อย่างรู้งาน ทว่าใบหน้า
ของแต่ละคนต่างก็ผุดรอยยิ้มมีเลศนัย ใจร้อนรนอยาก
กระจายข่าวแทบไม่ไหวแล้ว

แน่นอนว่าการกระทำของเธอย่อมไม่พ้นสายตาของ
หยวนอี่ไปได้ เมื่อลิปต์มาถึงเขาก็ลากเธอเข้าไปในลิปต์
อย่างไม่ทะนุถนอมแม้แต่น้อย แต่ต่อให้เขาไม่ออกแรงลาก
มานหนึ่งเกาะแขนอยู่แบบนั้น เดินปกติเธอก็คงลอยติดตัว
เขาไปด้วยอยู่ดี

ทันทีที่ทั้งสองเข้าไปในลิปต์ คนอื่นๆ ที่รอลิปต์อยู่
ต่างก็หลบสายตาโดยพร้อมเพรียงกัน รวากับว่าทุกๆ คนไม่
ได้กำลังรอลิปต์อยู่อย่างนั้น

ในเมื่อไม่มีใครก้าวตามเข้ามา สองคนจึงโดยสาร
ลิปต์ขึ้นไปยังห้องทำงานชั้นบนสุดเพียงลำพัง

หยวนอี่หน้าตาถมึงทึง ริมฝีปากแหม่มแน่น

มานหนึ่งลอบสังเกตอีกฝ่ายแล้วคลายมือออก ตอนนี้
ไม่มีความจำเป็นจะต้อง 'เกาะ' ตัวเขาแล้ว ชายหนุ่มก้าว
ออกจากลิปต์ เธอก็เดินตามออกมาอย่างว่าง่าย ซ้ำยังยิ้ม
เจื่อนให้เลขาฯ ที่มองมาด้วยสีหน้างวยงอีกด้วย

"คุณรู้ไหมว่าผมต้องอดกลั้นขนาดไหนกว่าจะล้มเลิก

42 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ความตั้งใจบีบคั้นคุณสำเร็จ" เขาหมุ่นตัวซ้ำๆ ก้มหน้ามอง
เธอด้วยสายตาเย็นเยียบ

ปกติแล้วหากใครได้เห็นสีหน้าเช่นนั้นล้วนแต่ต้อง
กลัวจนเข้าอ้อน ทว่าเซียงมานหนึ่งคนนี่กลับยกไหล่ด้วย
ท่วงท่าแค้นซ้อย แบมือสองข้างอย่างไม่ยี่หระ "แล้วใคร
ใช้ให้คุณตามเข้าชี้ฉันอยู่ทุกวันไม่ทราบ"

"ใครเข้าชี้ใคร ผมจำไม่เห็นได้เลยว่าเชิญคุณมาทำงาน
ที่บริษัทตั้งแต่เมื่อไหร่ แบบนี้ใครกันแน่เป็นแขกไม่ได้รับเชิญ"
หยวนอ้อยยังคงจ้องมองหญิงสาวด้วยสายตาทายมเหยียด

"ถ้าคุณไม่ขับรถตามฉันจะเห็นฉันเข้ามาในบริษัท
หรือคะ อย่าบอกนะว่าเบนซ์ที่ขับตามหลังมาไม่ใช่รถคุณ"
มานหนึ่งจ้องตอบด้วยแวต้ายัยหยันไม่แพ้กัน ฮี คิดว่า
ตัวเองสูงส่งนักหรือไงยะ ถึงได้มองกอดคนอื่นด้วยสายตา
แบบนี้

"ผมเคยพูดไปแล้ว แต่คุณบอกว่าหยวนอ้อยอยู่ที่ไหน
รับประกันได้เลยว่าชาตินี้ผมเลิกยุ่งกับคุณแน่" หยวนอ้อย
ขมวดคิ้วแน่น น้ำเสียงรำคาญเต็มแก้ว

ท่าที่ตตรอนของชายหนุ่มทำให้มานหนึ่งเจ็บแปลบใน
หัวใจ แต่เธอไม่ใส่ใจจะค้นลึกลงไปถึงสาเหตุของความ
เจ็บปวดนั้น เธอไม่ใช่คนที่จะยอมให้ตอบโดยไม่ตอบโต้ แม้
ยามทำธุรกิจเธอจะไหวพริบเป็นเลิศ เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว

สามารถมัดใจคู่ค้าได้อยู่หมัด แต่ผู้ชายคนนี่ไม่ใช่คู่ค้าของเธอ

"อะไรกัน คุณมาหาฉันทุกวัน หว่าฉันทำให้คุณต้องเสียผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ไป นานวันเข้าฉันก็เริ่มเห็นใจ รู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมต่อคุณเลย ถึงได้หาทางชดเชยให้ไงคะ" หญิงสาวกล่าวด้วยรอยยิ้มหยาดยิ้ม

"หืม?" หยวนอี่เล็กคิ้วสูง เห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อการ

"คุณเสียผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ไป ฉันก็มาทำแทนให้ไง ดูลิคะ แค่นี้คุณก็ไม่เสียหายอะไรแล้ว" เธอหัวเราะ "หลายวันนี้ฉันมาทำความคุ้นเคยกับสถานที่ทำงาน ลุงหลินพาฉันเดินชมรอบๆ บริษัทด้วย ฉันเองก็เริ่มรู้จักคนที่นี่บ้างแล้ว วางใจเถอะคะ อีกไม่นานฉันก็จะปรับตัวได้"

อันที่จริงเธอประกาศตัวแล้วด้วยซ้ำว่าเป็นผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์คนใหม่ที่ประธานหยวนเพิ่งแต่งตั้ง ด้วยเหตุที่เธอมีคนในพามา ฝ่ายหยวนอันนั้นหลายวันนี้ก็ไม่ได้เข้าบริษัท จึงไม่มีใครคิดตรวจสอบความถูกต้องกับเจ้าตัวก่อน

"นี่คุณล้อเล่นหรือเปล่า!" คราวนี้เข้าถึงกับคำรามออกมา "คุณคิดว่าผมจะตอบตกลงคุณหรือไง อย่างผมนี่นะจะคิดเอาลูกเสือลูกจะเข้ามาเลี้ยงให้เป็นภัยกับบริษัท"

"อย่าพูดอย่างนี้ลิคะ จะตีจะชัวยังไงฉันก็ทำการค้า

44 สาวน้อยร้อยเล่ห์

มาไม่น้อยนะ วิธีทำธุรกิจส่วนใหญ่ก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ ฉันมั่นใจว่าจะทำหน้าที่นี้ได้ดีเสียล่ะ" ม่านหนึ่งคาดไว้ก่อนแล้วว่าเธอต้องโมโหจนตัวสั่น

หยวนอีระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อเห็นรอยยิ้มมั่นอกมั่นใจนั้น แผลกเหลือเกิน เขาไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าจะต้องมาข้องเกี่ยวกับผู้หญิงพิลึกคนนี้ เห็นท่าเรื่องยุ่งคงไม่จบง่ายๆ แน่

"ไม่ต้องพูดมากแล้ว กลับไปซะ ผมไม่รับปากคุณแน่" เขาปฏิเสธไปตรงๆ ซึ่งเกียจจะเปลืองน้ำลายเถียงกับเธอแล้ว

"อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจสิคะ" ม่านหนึ่งตอบอย่างเยือกเย็น ก็มมองนาฬิกาข้อมือพลางว่า "ใกล้จะถึงเวลาแล้วล่ะคะ รออีกนิดนะ"

"ใกล้จะถึงเวลาอะไร" ชายหนุ่มถามอย่างระแວดระวัง หัวใจว่าผู้หญิงคนนี้จะทำอะไรที่คาดไม่ถึงอีก

ถ้าให้คนอย่างเซียงม่านหนึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ เขาคงต้องระวังตัวแจทุกครั้งที่เจอธุรกิจ เพราะไม่รู้ว่าจะก่อเรื่องก่อราวขึ้นมาเมื่อไหร่ อีกอย่างหนึ่ง ดูการแต่งตัวของเธอลิ วันๆ ใส่แต่กีฬา สวมรองเท้าส้นเข็ม สะพายกระเป๋าผ้าปักลาย ดูอย่างไรก็คนว่างงาน เดินซื่อปั้งแก๊งๆ

ทำงานหรือ น้อยๆ หน่อยเถอะ!

"รออีกเดี๋ยวคุณก็จะทราบเองค่ะ" ม่านหนึ่งพูดไม่ทันจบ โทรศัพท์บนโต๊ะหยวนอี้ก็ดังขึ้น

โทรศัพท์เครื่องนั้นเป็นเบอร์ตรงถึงเขา มีเพียงคนใกล้ชิดเท่านั้นที่จะโทรมา

เขามองหน้าเธอ เอื้อมมือไปรับสาย "สวัสดีครับ ผมหยวนอี้"

เสียงที่ตอบกลับมาจากปลายสายทำเอาหยวนอี้ถึงกับตัวแข็ง

"พี่ใหญ่!"

"เสียว่ะ?!" เขามองเชียงม่านหนึ่งด้วยสายตางุนงง เธอยิ้มตอบน้อยๆ "เธออยู่ที่ไหน รู้ไหมว่าพี่เป็นห่วงแทบตาย เธอ..."

"พี่ใหญ่คะ ขอโทษนะ ฉันผิดเองที่ทำงานไปโดยไม่บอกล่วงหน้า ตอนนี้ฉันอยู่สเปนค่ะ สบายดี เรียนวาดรูปสนุกมาก ได้อะไรเยอะแยะเลย..."

"เดี๋ยวนะเสียว่ะ เธออยู่ส่วนไหนของสเปน เดียวพี่ส่งคนไปรับ" เขาพูดตัดบทน้องสาว

"กลับไปได้อย่างไรคะ ฉันเพิ่งจะมาเอง หลักสูตรนี้อย่างน้อยก็ต้องเรียนหนึ่งปี แล้วยังต้องไปฝึกงานที่สตูดิโอวาดภาพอีกหนึ่งปีด้วยนะ พี่ใหญ่ไม่ต้องห่วงเรื่องงานนะคะ ฉันหาผู้ช่วยมือหนึ่งให้แล้ว เรื่องประชาสัมพันธ์เนี่ยม่านหนึ่ง

46 สาวน้อยร้อยเล่ห์

เก่งกว่าฉันเยอะ พี่ได้เพชรเม็ดงามมาไว้ในมือแล้วรู้ไหม"
น้ำเสียงของน้องสาวสติโลรีนเริง หยวนอี๋คล้ายใจลง
ไม่น้อย

"เพชรเธอ พี่ว่าพลาสติกมากกว่า" หยวนอี๋บ่นพิมพ์ทำ
รู้สึกว่าคุณที่ถูกพาดพิงจะส่งสายตาค้อนขวบมาให้
เขาหันหลังทำที่ไม่มองมันหนึ่ง แต่เธอก็ยังตั้งใจยื่น
หน้ามาใกล้ แสดงชัดว่าคอยฟังเสียงเขาอยู่ อย่าได้พูดอะไร
เกินเลยเชียวนะ

"พี่ใหญ่ ฉันอยู่ที่นี่มีความสุขมาก มันหนึ่งช่วย
จัดการทุกอย่างไว้เรียบร้อยเลย ฉันไม่ต้องกังวลเรื่องอะไร
แม้แต่ชนิดเดียว ถึงกับมีเพื่อนคอยดูแลด้วยซ้ำ พี่ต้องดีกับ
มันหนึ่งให้มากๆ นะคะ อย่าทำหน้าที่นานกลัวเวลาพูดกับ
เธอละ" หยวนอี๋กำชับกำชาอย่างกับยายแก่ขี้บ่น

หยวนอี๋ได้แต่กลอกตาอย่างจนใจ "หยวนอี๋ ตกลง
เธอจะไม่กลับมาใช่ไหม"

แล้วเขาจะอธิบายกับคุณพ่อคุณแม่ที่อเมริกาว่าอย่างไร
เล่า เขาไม่กล้าเล่าเรื่องน้องหนึ่งไปให้พวกท่านรู้ด้วยซ้ำ

"พอเรียนจบฉันก็จะกลับค่ะ พี่ใหญ่ ฉันรู้ว่าพี่คงไม่
เข้าใจว่าทำไมฉันถึงทำแบบนี้ บางทีพี่อาจคิดว่าฉันบ้าไป
แล้ว แต่ฉันอยากไล่ตามความฝันของตัวเองตั้งแต่อายุน้อย
น้อยๆ หวังว่าพี่จะสนับสนุนนะคะ พี่ใหญ่ ฉันมีพี่อยู่แค่

จีนชิง 47

คนเดียว เรื่องนี้ตามใจฉันหน่อยเถอะนะ" น้ำเสียงของ
หยวนฉีแว่ววนน่าสงสาร

น้ำเสียงนั้นทำหยวนอี้ใจอ่อน

"พี่รักเธอหรอกนะถึงไม่อยากให้ไปอยู่ไกลๆ อยู่ที่นี่
พี่ดูแลเธอไม่ได้ ถ้ารู้แบบนี้แต่แรกพี่ให้เธอไปอยู่กับคุณพ่อ
คุณแม่ที่อเมริกาเสียยิ่งดีกว่า" ต้องโทษที่เขาเอาแต่ทำงาน
ไม่มีเวลาเอาใจใส่น้องมากนัก

"พี่ใหญ่ ฉันไม่ได้อยากไปอเมริกาเสียหน่อย รอฉัน
เรียนจบก็จะกลับไปอยู่ที่นี่แหละ ขอแค่พี่สนับสนุน
การตัดสินใจของฉันก็พอ อีกเรื่องหนึ่ง ม่านหนึ่งเป็นคนดี
ใช้ไหมล่ะ เธอแก่กว่าฉันปีเดียว เหมาะกับตำแหน่งคุณนาย
ท่านประธานมากๆ เลยนะคะ"

หยวนอี้หันไปมองเซียงม่านหนึ่ง เจ้าตัวจ้องตอบกลับ
มาด้วยสายตาไม่รู้สีโหน่อีเหน่

เมื่อคิดตามคำพูดของเสี่ยวฉีเขาก็เริ่มรู้สึกตัวร้อนขึ้น
มา

ม่านหนึ่งเห็นอีกฝ่ายหน้าแดงก็เห็นว่าหยวนฉีพูดจา
ยั่วโมโหพี่ชายเข้าให้แล้ว ทารู้ไม่ว่าชายหนุ่มกำลังเขินจัด

"เธอย่ามายุ่งน่า" เขาพูดเสียงดังกว่าเดิม

หยวนฉีที่ปลายสายหัวเราะออกมาเบาๆ

"เอาเถอะ ต่อไปต้องโทรมาทุกอาทิตย์นะ ไม่อย่างนั้น

48 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ที่จะส่งคนไปรับเธอกลับมา" หยวนเอี๋เองก็รู้ว่าน้องตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ในเมื่อไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้เปลี่ยนใจก็คงทำได้เพียงดูแลความปลอดภัยของน้องอยู่ห่างๆ เท่านั้น

"เสี่ยวฉีรับคำสั่งที่ใหญ่ค่ะ ฉันฉันทวงสายก่อนนะคะ แล้วคุยกัน"

เขาวางหูโทรศัพท์ลงช้าๆ หันหลังกลับไปเอ่ยกับเซียงมานหนึ่งว่า "เออละ คราวนี้ก็ถึงเวลาคุยเรื่องคุณลักทีนะ"

บทที่ 3

"ฉันก็ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ เรื่องค่าจ้างคิดเท่าเงินเดือนของเลี้ยวฉีก็ได้ แต่ถ้าคุณอยากให้มากกว่านั้นฉันก็ไม่ปฏิเสธหรอกนะ"

เซียงมานหนึ่งนั่งแปะลงบนโต๊ะทำงานของประธานบริษัทอย่างสบายอารมณ์ บั้นท้ายน้อยๆ ที่ห่อหุ้มด้วยกึ่งเท้าสีเขียวเข้มกดทับไปบนกองเอกสารอันมโหฬาร ส่วนหยวนอึ้งนั่งเดือดปุ่ดอยู่ฝั่งตรงข้าม

"เชิญคุณกลับไปได้แล้ว อ้อ คราวที่แล้วตอนคุณไล่ผมคุณให้ผมตีหมาแพ่ก่อน ดีล่ะ เพื่อให้ยุติธรรมทั้งสองฝ่าย ผมเลี้ยงกาแพ่คุณถ้วยหนึ่ง" สีหน้าหยวนอึ้งสดชื่นราวกับว่าการหลุดพ้นจากหญิงสาวเป็นเรื่องนำยินดี ควรแก่การจุดประทัดเฉลิมฉลอง "เลขาฯ เซียว ช่วยยกกาแพ่

50 สาวน้อยร้อยเล่ห์

มาถ้วยหนึ่งสิ"

นายคนนี้ยั่วโมโหเก่งนักนะ! สีหน้าระริ่นตอนสั่ง
เลขฯ ผ่านโทรศัพท์สายในทำเอาม่านหึงแทบจะร้องกรี๊ด
ออกมา

"ในเมื่อคุณเต็มใจเลี้ยงขนาดนี้ ฉันคงต้องดื่มสักถ้วย
แล้วล่ะคะ" แล้วพอพຽນนี้ค่อยเริ่มทำงานไ้คะ เธอแอบคิด
ในใจ

ภายในห้องทำงานของเขามีชุดโต๊ะเก้าอี้ไม้จริงอยู่ชุด
หนึ่ง โต๊ะทรงกลมแมตซ์กับเก้าอี้เนื้อหนาดูแข็งแรง เหมาะ
จะใช้คุยเรื่องงานกับลูกน้องที่เข้ามาขอคำปรึกษา

ม่านหึงเดินไปตรงหน้าโต๊ะเก้าอี้ชุดนั้นแล้วดึงเก้าอี้
ตัวหนึ่งมานั่ง "เก้าอี้ตัวนี้ยังไม่สบายเลย หวังว่าคุณคงไม่
จัดเก้าอี้แบบนี้ไว้ในออฟฟิศฉันหรอกนะคะ"

เธอวิพากษ์วิจารณ์เฟอร์นิเจอร์ไปสักพักก็ถือโอกาส
วางกระเป๋าผ้าปักไว้บนโต๊ะไม้ด้วยเลย ข้าวของเครื่องใช้ของ
เธอไม่เหมาะกับห้องทำงานอันแสนจะเย็นชาสักนิด

"คุณหมายความว่ายังไง" หยวนอี๋คำรามเสียงต่ำ เมื่อ
เห็นว่าอีกฝ่ายไม่คิดจะหันมาเผชิญหน้าจึงจำเป็นต้องเป็นฝ่าย
เดินเข้าไปใกล้ "เมื่อที่คุณตกลงแล้วว่าจะไป คิดกลับคำหรือ
ยังไง"

"ฉันตกลงว่าจะดื่มกาแฟก่อนกลับ ในเมื่อตั้งแต่

จีนชิง 51

พรุ่งนี้ฉันต้องใช้ชีวิตแบบเก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็นแล้ว วันนี้
ยังง่วงต้องเที่ยวเล่นให้ทั่วๆ ลึกหน่อย น่าแปลกจริง ทำไม
เลขฯ เขียวชงกาแฟนานจัง" ม่านหนึ่งยังไม่ลืมกาแฟถ้วย
นั้น

"ผมบอกแล้วว่าจะไม่ยอมให้คุณทำงานที่นั่นแน่ ฟังให้
ชัดๆ เลยนะ" หยวนอ้อคว้าข้อมือซ้ายของหญิงสาวแล้วดึง
จนเธอลุกขึ้นมาทั้งตัว

เขาไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหน 'พูดไม่รู้เรื่อง' ขนาดนี้
มาก่อน ในเมื่อพูดดีๆ ไม่ชอบก็คงต้องใช้กำลัง

"ว้าย!"

แรงดึงทำให้ร่างของเธอกระแทกเข้ากับตัวเขาอย่างจัง
ม่านหนึ่งใช้มือขวายันหน้าอกหยวนอ้อตามสัญญาตัญญู
พลันฉุกคิดอะไรได้บางอย่าง รอยยิ้มเจ้าเล่ห์จึงผุดขึ้นที่
ริมฝีปาก เธอเริ่มใช้มือขวาลูบไล้แผ่นอกภายใต้เสื้อเซ็กซี่ของ
ชายหนุ่ม

หน้าอกของเขาแน่นแข็งมาก มองเผินๆ ไม่ยกก็รู้ว่า
นายนี้ก็รักษาหุ่นกับเขาเหมือนกัน มีกลิ่นเสียด้วย!

ม่านหนึ่งจ้องมองเขาด้วยสายตาหลงใหล "ที่จริงฉัน
ไม่เป็นผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ได้นะคะ เป็นคุณนาย
ท่านประธานก็คงไม่เลว จะลองพิจารณาดูไหมล่ะ" พูดพลาง
ลูบไล้อีกฝ่ายไปพลาง

52 สาวน้อยร้อยเล่ห์

หยวนอี้กั่มหันามองดูเธอ รู้ดีว่าหญิงสาวจงใจยั่ว
โทสะ ไม่นี่ตอนอยู่ข้างล่างเคยใช้ไปแล้ว คิดว่าจะใช้ได้ผล
เหมือนเดิมอีกหรือ

เขาเองก็ไม่ใช้ไก่อ่อนไร้เดียงสาสักหน่อย

"เรื่องผู้หญิงไม่ใช่ปัญหาสำหรับผมหรอก" ว่าพลาง
เอื้อมมือกระหวัดเอาอีกฝ่ายไว้ แล้วดันตัวเธอเข้ามาเบียด
กับตัวเขา

เมื่อร่างแบบบางเบียดเข้ากับร่างกำยำร้อนระอุ
เซียงมานึงก็หัวใจหยุดเต้นไปหนึ่งจังหวะ

ชั่ววูบนั้นความตระหนักที่ฉายออกมาทางแววตาของ
หญิงสาวทำให้หยวนอี้กั่มก็อยากกอดจูบเธออย่างเร่าร้อนขึ้น
มา เพื่อจะช่วยขจัดความอ่อนแออันของเธอได้...

พลันหยวนอี้กั่มตื่นขึ้นจากภวังค์ บังคับตัวเองให้ผลัก
เธอออกเพราะกลัวว่าหากไม่รีบหักห้ามใจ มโนภาพทุกอย่าง
อาจกลายเป็นจริงขึ้นมาทั้งหมด

สิ่งที่เขาไม่ต้องการที่สุดคือการยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิง
ประเภทนี้

ชีวิตของเขาเรียบง่าย มีหลักเกณฑ์และวิธีการดำรง
ชีวิตอันเคร่งครัด ส่วนเซียงมานึงนั้นแสนจะซบซึ้ง
ยุ่งเหยิง ไม่เดินหมากตามเกม หากคบกับผู้หญิงแบบเธอ
ชีวิตคงมีแต่เรื่องให้แก้ไขไม่หยุดหย่อน ทุกอย่างจะอยู่เหนือ

การควบคุม

ไม่ เขารับการเปลี่ยนแปลงชนิดนั้นไม่ไหว

"ว่า น่าเสียดายจัง" ทันทันที่ได้ยินเสียงตัวเองมันหนึ่ง ก็นึกเสียใจ เพราะเสียงเธอเมื่อครู่เจือความอวอร์ดจริงๆ ตอนที่หยวนอี่ฉลักเธอออกเธอรู้สึกว่างโหวงจนแทบจะเป็น ผ่ายโผเข้าซบเขาเสียเอง

ใช้ว่าเธอเพิ่งออกมาผจญโลกวันสองวันเสียเมื่อไหร่ คนที่มาจับมันหนึ่งมีทุกระดับ ตั้งแต่คนส่งของ พ่อค้าเร่ ยันเจ้าของบริษัทใหญ่โต แต่ไม่เคยมีใครทำอะไรเหนือ ความคาดหมายขนาดนี้มาก่อน หญิงสาวรับมือคนพวกนั้น ได้อย่างสบายๆ ไม่เคยสร้างความบาดหมาง วิธีดำเนินธุรกิจ และวิธีใช้ชีวิตของเธอเหมือนกัน นั่นคือคบหาคนมากมาย แต่ไม่เคยลึกซึ้ง

แน่นอนหยวนฉีถือเป็นกรณียกเว้น มันหนึ่งชอบ หญิงสาวซื่ออายน่ารักแบบเธอ จึงอดให้ความช่วยเหลือไม่ได้ ว่ากันตามตรงที่มันหนึ่งตกลงธุรกิจกับหยวนฉีไม่ใช่เพื่อ ผลประโยชน์ แต่เป็นเพราะเห็นใจมากกว่า น่าเสียดายที่ หยวนอี่ไม่รู้เรื่อง วันๆ จึงดีแต่โวยวายกล่าวโทษเธอต่างๆ นานา

สาเหตุที่เธออยากเข้ามาทำงานในเซเลเบรท เบลช ก็รูป นอกจากจะเพื่อประสบการณ์การทำงานที่กว้างขวางขึ้นแล้ว

54 สาวน้อยร้อยเล่ห์

ส่วนหนึ่งยังเป็นเพราะอยากรู้ อยากเห็นด้วย ตั้งแต่รู้จัก
หยวนอี่ หญิงสาวก็พบว่าตนเองยอมเสียเวลาและความ
พยายามมากมายไปกับการยั่วโมโหเขา

ไม่รู้จะเรียกว่าเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งได้ไหม

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)